

tidsskrift for digte og kortprosa

Slagtryk

november 2014

Slagtryk - Tidsskrift for digte og kortprosa

nr. 9 - 2014

Ansvarshavende redaktion

Erik Scherz Andersen, Lasse Skjold Bertelsen, Joachim Lykke Andersen og Eva Obelitz Rode.

Kontakt

sendind@slagtryk.dk

Forfattere

Rasmus Varnich Blumensaat, Poul Lynggaard Damgaard, Søren Mikael Kristensen, Eva Maria Lund Nielsen, Nicolaj Stochholm og Christoffer Winther Bjerregaard.

Udgiver

Kronstork

ISSN

1904-8165

Forside

Kim de Laybourn

Opsætning

Erik Scherz Andersen

Copyright

Forfattere & Slagtryk

Først publiceret:

<http://www.slagtryk.dk/category/14-11/>

Poul Lynggaard Damgaard

De tilmurede linjer over vandene

I nat skal ingen sejle, og hånden fører blyanten
på papiret, og tegner en forladt båd midt i søen,
med årene langs siderne stillet til ansvar i bølgerne.

Under de drivende dage slår mol ud
på en væg, og kaster illustrationen op
i et træ, der svajer fra side til side
ved stien væk fra værelset.

Her bor ingen langt fra havet,
og hånden laver en ny skitse
på den anden side af vandet.

Byen bæres udenpå

Vi har tabt dynerne i drømmeland, siger moren henvendt til skyggerne, der skrider fremad under den klirrende klapvogn. Manden i førersædet på den sovende taxa ruller i søvnen foran havehusene langs banelegemet. Palmelunden på plastikposen er slynget om avisskiltet, der ikke blev båret ind før natten, som det burde have været. Manden på plastikposen kravler ud fra sit skjul under lastbilen ved en rasteplads, der hælder mod byen og der for enden strandgaderne. Personerne fra i går er en sø tænker han med et orange lys på sin trøje hen i mod morgenmørkets sidste samtale. En flygtning på krykker.

Søren Mikael Kristensen

Nonument

Det næste øjeblik er
i et træ til højre for huset
og allerede væk før jeg
kommer i gang med at begynde
med en mund der dukker frem
indeni en mund med et nyt tandsæt
og en ny frygtelig mund i sig
der er mørke lugte henover himlen
og hjulspin af kul og blod i min mave
jeg er en kold hvid ledning
revet ud af alle de steder
jeg ikke skal hen i dag
 huden har ikke nogen hud nu
nuet har heller ikke nogen
heller ikke nu har jeg nogen

*

Langt tungt sølv i min hals
og jeg forstår ikke at
kommunen ikke har reageret
i visse drømme
råber jeg uden en lyd
råber uden at noget kommer ud af mig
og jeg kan se skoven bag mig
og Parlys halve ansigt bag et træ
det næste øjeblik råber hun gennem skoven
og skoven begynder at gå

ligesom i Macbeth og hun lukker mig
ind i lyden der overdøver alt
og selvom lyden bliver hvor den er
går den ud i verden
den sejler tværs over havet
til det sorte sejl i Isoldes øje
og det næste øjeblik er jeg ikke i skoven længere
men har vægge af jord på alle sider
og hende jeg bor med har et hvidt skilt
med et rødt navn om halsen

*

Min søster har knust en rude
og dingler rundt i små ryk
og glasskår hænger fast i huden
nætterne er ikke hvem som helst
de kommer i mørke habitter
de henter noget i min mund
og jeg slipper alle vegne
i rødderne i jorden i grenspidser
i blyanter i domhuse og fødeafdelinger
de har ikke travlt
de er her indtil mit ansigt slipper op
i alt det hvide bag det røde navn på byen

Rasmus Varnich Blumensaat

Nazikvie

Omkring min højre arm
er mørket en kælvende kvie
min hånd næsten helt forsvundet
i mørket tøver jeg med at tænde
din natlampe og føle
mine indvolde trænge ud i madrassen
når jeg igen bemærker ligheden
mellem lampeskærmens tekstur
og min egen hud
jeg tror ikke du er nazist
men i mørket bliver jeg i tvivl
din oldefar
dolken i skuffen
og Lone Franks bog
på sengebordet
dit smukke genom
din hofte som det højeste punkt i rummet
nationalsocialistiske satellitter i kredsløb
topografisk datavisualisering i sort og grøn
jeg spørger om vi kan skifte side
du mumler noget på tysk
Volkswagen
Zugzwang
Sudetenland

Det besatte område

Jeg kigger ned i fladen på min opadvendte hånd,
min sidste gode hånd,
der ligner en kvæstet trane af papir,
husblashuden, den knækkede livsline,
fingeraftrykket på min højre tommel,
hvis mønster ikke er genetisk,
hvis mønster blev skabt af trykket i min mors mave,
det eneste jeg mangler at ætse væk,
og betjenten gentager spørgsmålet
med bugstøtte fra sin skudsikre vest
på en måde der gør, at man ikke
meningsfuldt kan skelne mellem
menneske og materiel:
'What is your one demand?'
og det lyder som en variation
over samme spørgsmål
magten, den bløde, magten, den hårde
altid har stillet mig hen over en kop kaffe
på kontoret, i klinikken, på stationen:
"Hvad drømmer du om?"

Fremmed dronning

Det er som om den her bi har kravlet rundt i vindueskarmen hele mit voksne liv.
Det er ikke den samme bi, det ved jeg godt, men det ved den ikke.
Den ved ikke mere end de virrende antenner
den dovne krop bedøvet af ophobet kemi fra et ufuldstændigt stofskifte
det enkelte ben løftet mod overgangen mellem akrylmaling og termorude
en gigtsvag krigsveteran der håndflader sig over inskriptionen
af kammeraternes navne i monumentet

Nu kommer og går sæsonerne som det passer dem.
El Niño bliver hårdere end den har været de sidste mange år.
Ikke en tusindsårshændelse, men et atmosfærisk fænomen
der ikke ænses grænsedragernes døgnfluevinger
navngivet af den sydamerikanske befolkning
efter det spanske ord for Jesusbarnet.
Ikke en tusindårshændelse, men så alligevel.
Duften af benzin mens jeg sidder og venter på bagsædet.
Mine bare arme der ikke kan være nogen steder
fordi det sorte læder brænder i solen.
Duften af benzin i hver eneste af det 20. århundredes krige.
Kugler der hvisker mit navn i det høje græs.
Kulturplanternes genopstandelse som et globalt skæbnefællesskab
mesoamerikansk folkløse, blandingsmagi.
Drømmen om at være hjemme igen
som et forstadie til alt det intet
der hænger og venter mellem stjernerne.

Alderdommens langsomme afvæbning af mennesket som en art velsignelse.
Forestil dig, at alle gik ind i døden med samme energi
som en teenager i næstsidste stadie af rabies
der ved synet af vand flår sig selv, hele rummet i stykker.

Magtvakuum

kvinden
ikke Kvinden
men kvinden i karmen
med udsigt til himlen over Aleppo
himen over Aleppo der græder hvid fosfor
kvinden på altanen
med cigaretten mellem to ømme fingre
tænker uden at vide det
på sin makeup
som broken window theory
de sorte striber på kinderne
for at dæmpe det vilde stadionlys
da hendes bror bliver hængt
game face
for at beskytte det ubrugte indre
mod omstrejfende grupper
af forældreløse teenagere
sultne hunde
frie droner

Vejrhane

Jeg kan ikke høre mig selv tænke i Købbyen.
Jeg kan ikke høre mig selv tænke i turbulensen
fra helikopteren der lægger an på taget.
Det var vel også meningen.
Var udryddelsen af mening
ikke netop grunden til at vi
kom herop til det yderste thule
hvor mælkevejen vender
det hvide ud af sit kejsersnit?
Jeg er undervejs.
Jeg er under vejret.
Jeg er utryg ved atmosfæren.
Jeg mærker min egen ånde i operationsmasken,
mens solen og havet bliver forældre
til et nyt kuld vinde.
Jeg er en fremmed livsform.
Jeg indvier jorden
ved at bløde igennem
bløde nye minegange
blodsprøjt som brudebuketter
smidt mod jorden i vrede.
Jeg spytter dig i dit åbne ansigt.
Jeg holder mit ord
i hånden
som en pilefrø
der er ved at uddø
under vandet fra den varme hane.
Vi er ikke så forskellige, du og jeg
siger jeg til marhalmen.
Vi er kønsløse droner
hverken mere eller mindre vigtige
end det pollen vi vasker ud af håret
efter endnu dag.
Vi kravler over klitterne i generationer
til vi når havet
hvor vi så bare står og blomstrer
stresshormoner og sandhedsserum.

Hvad ved træerne om himlen?
Hvad ved molekylediagrammet for salt om sorg?
Ved det at det ligner en isflage afstødt fra sårbare Arktis?
Hvad ved redningshelikopteren
om klippefuglenes dynasti?

Og jorden siger
forlad mig i vrede
plant dit flag i månens kød
kolonisér det stakkels ydre rum
så længe du ikke glemmer
at mineralerne i din krop
altid vil tilhøre mig.

Eva Maria Lund Nielsen

det er dansernes dufte man opfanger, det er det man tror
boys taler jydecrap, lyst til at tisse! midt på gaden

jeg hepper på det akavede
og vores spejlbilleder flirter

jeg føler mig så nasty blandt fremmede gener/samt egne

jeg er et sansemonster

lytter så hvidt

fuglene brøler med accent!

et lille hype her og jeg ku elske dig ud af mine nylonstrømper
milde moster, han er sindssyg, skratter de gamle

tisser negle

dine små arterier

du kilder du er smeltevand

jeg vil vibreres længere ud

vi driller hinanden med lys

jeg er den eneste, der kan høre hundefløjterne

jeg næres af jeres vanvid, hip!

du er noget voldeligt

du er noget cute

siger I

jeg tar jeres ilt

kontinentfladerne synger med, når vi gemmer os bag vores hår og trykker os
mod fremmede, alt det afrevne ligger og sover

agurker kan minde én om andre tider

vi ku græde frøer

i tre uger ka jeg ikke gå

Nicolaj Stochholm

Charles Manson

Lys alt er levende væv her
på jorden et trick en tråd alle
sovende din lyst er vriddet
i dine hofter før jeg slår dig
og du dikterer mig at denne
samling står ikke fast end
ikke linjen er sikker mere
solens stråler rammer mig
og du siger at det ikke er
jordskorpen der slynger sig
omkring men os der rives
spændt i stød sådan åbner
du dig og jeg hører byen
Wien og din stemme jeg
tænker at du aldrig at du
aldrig holder op for mig
og dine arme er mit bryst
dit knæ er min eftertanke
dine fødder er mine skridt

Che Guevara

Du ødelægger billedet du elsker
det er et billede af mig på stranden
en sommerdag jeg hjælper dig og
smadrer det totalt billedet der førte
os sammen billedet jeg også elsker
nu er jeg fanget som mig selv og du
kan ikke kende mig igen du leder
efter det mørke billede i mit ansigt
du leder og du hjælper mig ikke
jeg hjælper dig ikke jeg kan ikke
genskabe det billede på et øjeblik
det må vokse ud igen med tiden
jeg er den samme jeg er drengen
alene på stranden en vinterdag

Imelda Marcos

Læse læse brystvortens introverte bue
læse læse røvhullet sonetten læse læse
raseriet i hvert et øjenpar læse læse kussen
alene læse læse min tørst i din mund læse
læse hændernes flugt læse læse for at pløje
furen læse læse for at høre det igen læse
læse tomrummet erstattet med skriftens
tomrum læse læse et pludseligt blivende
hysterisk anfald læse læse den omvendtes
blindhed læse læse årene længere ud
læse læse ensomheden i det afviste
sekund læse læse lykken og døden
i det bekræftede øjeblik læse læse
dig i dine høje røde usårlige sko

Barbara Cartland

Min pik er uden empati
den elsker feminister og hader
på sin svingende vis at få ret
for det har den jo allerede
den voksede op uden at forstå
samfundet og da den forstod
dansen var jeg blevet gammel
og ligeglad med det fællesskab
kontrolleres den af samfundet
får den kun lyst til at forsvinde
kontrolleres den af en feminist
bliver den opvakt og besidderisk
kontrolleres den af mig drømmer
den skamløst at jeg er en anden
og den viser ingen medfølelse
når samfundet ridser i min empiri
min pik har ingen empati

Christoffer Winther Bjerregaard

Når vi kommer over den bakkekammede grønning, jeg kunne allerede se udsigten for mig – ja! Det skrænter ned ad i sivbeklædt, klittet landskab. Og så den brede, hvide strand i efterårsbygen! Og skummet mod bredden! i skrå dunk fra en sydvestlig retning. Ude over vandet sortner det, og lyser det igen. Det er blevet koldere i vejret. Vi bevæger os ned over skrænten og det sitrer omkring os i sivene.

Hva så!

råber jeg over til Eurydome i den stride vind, der suser hen over sandet, da vi har gjort os fri af de sidste klitter.

Det suser noget, hva!

råber jeg.

Vi har kørt campingvognen helt ud til kysten og ret langt nordpå. Vi har spist på McDonalds og har det helt skidt bagefter, og har det som to kæmpe pomfritter, der kører i bilen nordpå.

Om natten er der rigtig stjerneklart, når vi går ned for at låne toilettet i servicebygningen. Månen står højt og klar hvid over vandet, og det ser rigtig godt ud! som den lyser dér. Der er meget lyst over det hele. Det er som om at månen er en hvid sol lige dén nat. Det er en supermåne! Vi sidder i vognen med Arche og Isonoe, som er kommet fra Århus. Vi taler og griner, og vi drikker kaffe og pastis og så øl, og de sover i et telt.

Og så næste dag spiser vi lang morgenmad, og går en lang tur på stranden, og imens Eurydome og Isonoe går og taler, så slår Arche og mig smut med de mest super smutsten! Og så klarer det rigtigt op, og vi bestemmer os for at bade. Vi lægger tøj på stranden og mine underbukser er gennemsigtige omme i numsen, og når de bliver våde i vandet bliver de endnu mere gennemsigtige, og så griner vi.

Vi bader i lang tid, og så tørrer vi os i solen, og har bar pil i bukserne på vej tilbage, fordi underbukserne stadig er våde. Så kan jeg lugte noget der rigtig stinker, og så ser vi det! En død sæl, den er helt rådden og rød, og har noget

rygrad, der stikker ud i stedet for hovedet! Og så kaster vi sten på den og holder os for næsen og griner rigtig højt.

En eftermiddag kører vi til en by og ser om den café, vi har hørt om, strandcafeen, om det var noget, og så er den bare helt slum! så fuck den! ad, mand! og så kører vi ned i byen og finder en god nok café, hvor vi drikker kaffe og spiser flødeboller og drikker cola! Så går vi i slagteren, og på vej tilbage, så kommer jeg lidt langt ud i et kryds med bilens snude, så jeg holder og spærrer for en dreng, der er på cykel og så bakker jeg lidt, og så nikker drengen og vinker!

Ja, dreng! Vildt høfligt af dig, dreng!

råber jeg til ham. Så bliver vi rigtig glade, og sådan vil vi også have vores dreng bliver, og så griner vi. Så køber vi en gave til brylluppet, vil skal til den lørdag.

Jeg kan ikke finde ud af hvordan jeg skal ha mit hår til det bryllup!

råber Eurydome.

Det bliver et flot vejr den dag. Det vil regne lidt, men det vil klare op, og vi vil få en hel del sol den dag, så vi kan spise frokosten udenfor, og vi vil gå en tur på stranden senere. Og om aftenen vil vi kunne se fra vognen, solen stå ret ind på fyrretræerne fra venstre, og lade dem gløde. Og det vil tage til, som timerne går, og blive rigtig flot at kigge på, inden solen synker i klitterne, og det bliver gråt før det bliver mørkt, og Eurydome vil tage et langt, varmt bad, og komme tilbage og dufte af lækre olier og cremer!

Det højdedrag som lige dén her klitplantage ligger på, har været en del af en kæmpeø i stenalderens hav. Dengang var vandstanden femseks meter højere end nu. Så kunne vi overleve på øen men nede på stranden, der kunne vi drukne! Datidens kystskrænter ses endnu meget tydeligt flere steder. Især lige her på dét her højdedrag! og sydpå længere inde i klitplantagen.

Undergrunden er skrivekridt, og flere steder er kridtet blottet. Især lige her på dét her højdedrag, og langsmed åen længere inde i klitplantagen. Oven på kridtet ligger istidens aflejringer, efter gletsjerne havde trukket sig tilbage over Danmark, og ovenpå igen lag af flyvesand af varierende tykkelse fra århundredernes sandflugt!

Lige dét her højdedrags kammede profil skyldes regnvandets langsomme opløsning af det bløde skrivekridt, skrænterne var helt hvide og klare, men de er tilgroede nu!

Flyvesandets varierende tykkelse og så adgangen til den frodige jordbund afspejles i plantagens miksede vegetation, både hvad angår træarter og urter. Lige her på dét her højdedrag er der forblæst bjergfyrkrat! Søjlehal af gran! Frodig løvskov!

Vi går en rute som er afmærket på kortet. Den er som en gul stiplede linje langsmed den grønne, krogede bakkekam. Og nedover kridtaflejringerne og ned på stranden og tilbage af stranden og op på ad trappen til campingpladsen igen. Og på et tidspunkt tager jeg tøjet af og bader i bar pil på den brede strand og Eurydome synes det er sjovt. Vi griner, og vandet er rigtig koldt!

Jeg har lavet sangria til os. Den ligger i en skål af metal på bordet med en lang øseske. Der er mange appelsiner i. Til mig har jeg lavet lemonade. Citroner. Lime. Et sukkeropkog. Jeg står i køkkenet og plukker en mynte, som jeg putter ned i glassene med lemonaden. Jeg hjælper med at bære glassene ud. Jeg sidder udenfor og ryger cigaretter da jeg kommer, og kigger ind i stuen, hvor der er cykelløb på fjernsynet. Jeg smiler da jeg sætter lemonaden mellem mig. Jeg har ærmerne trukket op over skuldrene. Mine ansigter og arme er varme og røde fra solen. Mine maver de stritter. Jeg har en dreng i maverne. Jeg er begyndt at sige *han*.

Jeg bruger min dobbeltstemme!

Hej hva så!

hej hva så!

råber jeg

Hej skat

siger de

Jeg har lavet sangria til os

jeg har lavet sangria til os

Vores maver stritter i solen

siger de

Vores arme er varme og røde mod din jakke

vores arme er varme og røde mod din jakke

siger jeg, jeg ser op, jeg rejser mig, de grønne, dybe bakker der snor sig ned under hinanden, de lange skyer!

Solen beskiner dig, i lange skin skyder det skråt ind i kupeen, dine øjne er lunger, min ven. De dækker for din mund når du smiler eller du råber.

Videnskabeligt har jeg med PET2-scanninger undersøgt, hvordan især den nederste del af hjernens pandebark bearbejder følelsesladede billeder og andre opmærksomhedskrævende indtryk, som fx dine lunger-øjne. Jeg har skrevet en del videnskabelige artikler og min doktordisputats om dine lunger-øjne.

Jeg var som fjortenårig fast astroneurologisk konsulent ved Statsforvaltningen Castillo! og har derfra en god indsigt i hvorledes astroneurologiske lidelser, som dine lunger-øjne, i bredere forstand behandles i det sociale system. Jeg var som tiårig ansat på Castillo Sygehus som overlæge/speciallæge på astroneurologisk afdeling F, en stor del af tiden med tilknytning til PET2-centeret. Jeg har undervist i neuroastronomi på Castillos Fri Universitet og underviser fortsat på opfordring læger i astroneurologiske sygdomme, som fx dine lunger-øjne.

Se med dem mod nattehimplene! Se med dem nettet af lange kødstjerner på nattehimplene!

Indholdsfortegnelse

Forside af Kim de Laybourn

Poul Lynggaard	De tilmurede linjer over vandene	s. 3
Damgaard	Byen bæres udenpå	s. 4
Søren Mikael Kristensen	Nonument	s. 5
Rasmus Varnich	Nazikvie	s. 7
Blumensaat	Det besatte område	s. 8
	Fremmed dronning	s. 9
	Magtvakuum	s. 10
	Vejrhane	s. 11
Eva Maria Lund	det er dansernes dufte	s. 13
Nielsen	jeg føler mig så nasty	s. 14
	jeg er et sansemonster	s. 15
	fuglene brøler	s. 16
	et lille hype her	s. 17
	tisser negle	s. 18
	jeg vil vibreres	s. 19
	jeg er den eneste	s. 20
	kontinentfladerne synger	s. 21
	agurker kan minde	s. 22
Nicolaj Stochholm	Charles Manson	s. 23
	Che Guevara	s. 24
	Imelda Marcos	s. 25
	Barbara Cartland	s. 26
Christoffer Winther Bjerregaard	Au.	s. 27